

সন্মানীয়,

সম্পাদক মহোদয়,

" গুৰুবাতী " ই বাৰ্তালোচনীৰ প্ৰথম সংখ্যক প্ৰকাশনৰ বাবে আন্তৰিক শুভেচ্ছা আৰু অভিনন্দন জ্ঞাপন কৰিলোঁ। এই চেগতে মোৰ শিক্ষকতা জীৱনৰ এটা অভিজ্ঞতা আপোনাৰ দৃষ্টি গোচৰ কৰিব বিচাৰিছোঁ।

আজিৰ পৰা প্ৰায় পাঁচবছৰ আগৰ কথা। মই তেতিয়া কামৰূপ মহানগৰ ৰ ডিমৰীয়া শিক্ষা থণ্ডৰ অন্তৰ্গত এখন প্ৰাথমিক বিদ্যালয়ত কৰ্মৰত আছিলোঁ। অঞ্চলটো অলপ পিছপৰা যদিও লোক সকল বৰ সহজ সৰল আছিল। সদায় গাড়ীৰ পৰা নামি ৮-১০ কিলোমিটাৰ খোজ কাটি মই বিদ্যালয় পাইছিলো গৈ। ছাত্ৰ ছাত্ৰী সকলৰ মাজত দিনবোৰ সুন্দৰকৈ পাৰ হৈছিল। ইয়াৰ মাজতে মই এটা কথা দেখিছিলো যে গাঁৱৰ লোকসকলৰ মাজত আধুনিক চিকিৎসা সেৱাত কৈ পৰম্পৰাজনিত অন্ধবিশ্বাসক আঁকোৱালি লৈ বেজ বা জৰাফুকা দৰৰ বোৰৰ প্ৰতিহে বেছি আশক্তি আছিল। চতুৰ্থ শ্ৰেণীত পঢ়ি থকা ছাত্ৰ এজনৰ বৰ কৰুণ অৱস্থা হল। হয়টো পুষ্টিহীনতাৰ ফলত তাৰ পেট ফুলি গৈছিল আৰু হাত ভৰি দুখন ছিয়া হৈ গৈছিল। এ সপ্তাহ মান বিদ্যালয়ত অনুপস্থিত থকাৰ বাবে, মই তাৰ ঘৰত খবৰ লবলৈ গৈছিলো। মাকৰ পৰা গম পালোঁ যে তাক হেনো বেজৰ পৰা অনা ঔষধ কেইপালি মান খুৱাইছে কিন্তু ভাল পোৱা নাই। মোৰ বুজনিত সেই দিনাখনেই তাক ওচৰৰে প্ৰাথমিক চিকিৎসা কেন্দ্ৰলৈ নিলে কিন্তু লাভ নহল। দুদিন পিছত তাৰ মৃত্যুৰ খবৰে মোক মৰ্মাহত কৰিছিল। আজিৰ একবিংশ শতিকাৰ বিকশিত সমাজতো এনেকুৱা কু সংস্কাৰ বোৰ প্ৰচলিত হৈ আছে আৰু বহুতো কণ কণ ছাত্ৰ ছাত্ৰীসকল ইয়াৰ কুফল ভোগ কৰিব লগীয়া হৈছে।

জ্যোতি প্ৰসাদ আগৰৱালাদেৱে কৈছিল যে "ভবিষ্যতৰ ভাৰতীয় জাতিৰ মহান মহিৰূপী কুমলীয়া মানৱ পুলিটোৰ প্ৰধান মালী হৈছে শিক্ষক সকল"। এই উক্তিৰে আমি শিক্ষক সকল ছাত্ৰ ছাত্ৰীক এনেদৰে গঢ়িব লাগিব যাতে তেওঁলোকে এখন সুস্থ সবল সমাজ গঢ়ি ব সক্ষম হয়।

সম্পাদক মহোদয়, আমি শিক্ষকতাৰ দৰে মহান বৃত্তিৰ যোগেদি সমাজৰ পৰা কু সংস্কাৰ বোৰ ৰোধ কৰিবলৈ কেনেধৰণৰ পন্থা অৱলম্বন কৰা উচিত তাৰে কিছু দিহা পৰামৰ্শ আপোনাৰ পৰা পাম বুলি আশা কৰিলোঁ।

ইতি

গীতা বসুমতাৰী গগৈ

সহ শিক্ষয়িত্ৰী

৩০০ নং ভূৰা পাৰা প্ৰা বি

ৰামপুৰ

•